

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a JUDr. Milana Podhrázkého v právní věci žalobkyně **X. T. P. s.r.o.**, se sídlem **x (dříve X, s. r.o.)**, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno, o žalobách proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Praze ze dne 31. 12. 2012, č. j. 8050/12-1300-506589, ze dne 31. 12. 2012, č. j. 8048/12-1300-506589, ze dne 31. 12. 2012, č. j. 8059/12-1200-202308, ze dne 31. 12. 2012, č. j. 8057/12-1200-202308, ze dne 31. 12. 2012, č. j. 8049/12-1300-506589, ze dne 31. 12. 2012 č. j. 8044/12-1300-506589, ze dne 31. 12. 2012 č. j. 8047/12-1300-506589, ze dne 31. 12. 2012 č. j. 8043/12-1300-506589, ze dne 31. 12. 2012 č. j. 8045/12-1300-506589 a ze dne 31. 12. 2012 č. j. 8046/12-1300-506589 o dodatečném vyměření daně z přidané hodnoty za zdaňovací období roku 2008 a 2009 a doměření daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2009,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 31. 12. 2012, č. j. 8057/12-1200-202308, ze dne 31. 12. 2012, č. j. 8049/12-1300-506589, ze dne 31. 12. 2012, č. j. 8044/12-1300-506589, ze dne 31. 12. 2012, č. j. 8047/12-1300-506589, ze dne 31. 12. 2012 č. j. 8043/12-1300-506589, ze dne 31. 12. 2012 č. j. 8045/12-1300-506589 a ze dne 31. 12. 2012, č. j. 8046/12-1300-506589, **se zrušují** a věc se **vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Řízení o žalobách proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Praze ze dne 31. 12. 2012, č. j. 8050/12-1300-506589, ze dne 31. 12. 2012, č. j. 8048/12-1300-506589 a ze dne 31. 12. 2012, č. j. 8059/12-1200-202308, **se zastavuje.**
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku **78. 596 Kč.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně podala u zdejšího soudu samostatné žaloby na zrušení výše citovaných rozhodnutí, kterými Finanční ředitelství v Praze zamítlo její odvolání proti rozhodnutím Finančního úřadu v Hořovicích (dále jen „správce daně“) a tato rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterými byly žalobkyni doměřeny daň z přidané hodnoty za r. 2008 a 2009 a daň z příjmu právnických osob za r. 2009, potvrdilo.

Žalobkyně především uvedla, že Finanční ředitelství v Praze provedlo v odvolacím řízení nové dokazování a prostřednictvím správce daně vyslechlo svědky V. T. a R. H., nicméně se zjištěnými skutečnostmi a jejich hodnocením žalobkyni před vydáním napadených rozhodnutí neseznámilo. Tím došlo k diskriminaci žalobkyně oproti řízení před správcem daně, jelikož již nedostala možnost se k nově provedeným důkazům vyjádřit. Finanční ředitelství v Praze tak porušilo ustanovení § 115 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů a jeho rozhodnutí by proto měla být zrušena. Dále namítla žalobkyně, že žalovaný nepřihlédl k důkazním prostředkům, které předložila v odvolacím řízení, záměrně zamlčel části výpovědi svědků T. a H. a zkreslil tak význam jejich výpovědí, které potvrdily její tvrzení. Žalobkyně v řízení předložila velké množství důkazních prostředků, finanční orgány však poskytnuté důkazní prostředky neosvědčily jako důkazy, navíc je hodnotily účelově a některé zcela zamlčely. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí vydaná správcem daně. Současně žalobkyně navrhla, aby soud přiznal žalobě odkladný účinek.

Dne 1. 1. 2013 nabyl účinnosti zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění zákonů č. 458/2011 Sb. a č. 407/2012 Sb., který ustanovením § 19 odst. 1 zrušil mj. i Finanční ředitelství v Praze. Podle § 20 odst. 2 ve spojení s § 5 odst. 1 a § 7 téhož zákona jeho působnost přešla na Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně. Protože podle § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), je žalovaným správní orgán, na nějž přešla působnost správního orgánu, který rozhodl v posledním stupni, je žalovaným v této věci ze zákona Odvolací finanční ředitelství namísto Finančního ředitelství v Praze. Pokud se dále v textu hovoří o žalovaném, rozumí se jím ve vztahu k okolnostem nastálým před 1. 1. 2013 Finanční ředitelství v Praze.

Usnesením ze dne 26. 2. 2013 č. j. 45 Af 15/2013-25 spojil soud řízení o žalobách proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Praze citovaných v bodě I. výroku rozsudku ke společnému řízení. Usnesením ze dne 11. 3. 2013 č. j. 46 Af 1/2013-35 spojil soud řízení ve věcech 46 Af 1/2013, 46 Af 2/2013 a 46 Af 7/2013 ke společnému řízení. Usnesením ze dne 9. 4. 2013 č. j. 45 Af 15/2013 byla obě řízení spojena ke společnému řízení s tím, že věci budou dále vedeny pod sp. zn. 46 Af 1/2013.

Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2013 č. j. 45 Af 15/2013-47 a ze dne 11. 3. 2013 č. j. 46 Af 1/2013-35 soud návrhy na přiznání odkladného účinku žalobám, zamítl.

V písemných vyjádřeních k žalobám žalovaný ke shora uvedené námitce žalobkyně uvedl, že účelem ustanovení § 115 odst. 2 daňového řádu je zabránit „překvapivým“ rozhodnutím v neprospěch odvolatele. V daném případě byl právní zástupce žalobkyně přítomen výslechu svědků, a jelikož Finanční ředitelství v Praze neshledalo důvod pro změnu

rozhodnutí či právního názoru vysloveného v rozhodnutích správce daně, nebyl postup podle citovaného ustanovení nutný. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

Dne 30. 5. 2013 vyzval soud usnesením žalobkyni, aby ve lhůtě 7 dnů uhradila soudní poplatek za podání žalob proti rozhodnutím uvedeným v bodě II. výroku 3x3.000,-Kč, tedy v celkové výši 9.000,- Kč. Zároveň byla poučena, že nezaplacení soudního poplatku bude mít za následek zastavení řízení. Dne 3. 12. 2014 soud výzvu usnesením zopakoval. Soudní poplatek ve stanovené lhůtě uhrazen nebyl, a to ani z části.

Krajský soud v Praze zjistil ze správního spisu následující skutečnosti:

Dne 14. 3. 2012 vydal správce daně celkem 22 rozhodnutí, kterými byly žalobkyni doměřeny daň z přidané hodnoty a daň z příjmu právnických osob za roky 2008 a 2009. Rozhodnutí byla vydána na základě Zprávy o daňové kontrole ze dne 12. 3. 2012. Správce daně ve svých rozhodnutích posoudil dodávky dřeva, dřevěných polotovarů a pomocných prací ve dřevovýrobě od šestice dodavatelů (S. G., W. s. r. o., T. s. r. o., C. R. s. r. o., Ka. La. M. N. A. s. r. o. a V.-S. s. r. o.) jako neuskutečněné a vzhledem k tomu doměřil žalobkyni DPH a zvýšil jí základ daně z příjmu právnických osob za uvedená období.

Proti rozhodnutím správce daně podala žalobkyně dne 17. 4. 2012 odvolání, ve kterých rozporovala výše uvedený závěr správce daně, že neoprávněně zvýšil základ daně o náklady za dodávky dřeva, dřevěných polotovarů a pomocných prací v dřevovýrobě v celkové výši 1.185.247 Kč, které byly správcem daně posouzeny jako neuskutečněné, a proto byly s odkazem na porušení ustanovení § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, z daňově účinných nákladů vyloučeny. Mimo to navrhla provedení nových důkazů za účelem prokázání existence sporných prací a dodávek – výslech svědků V. T. a R. H.. Dne 8. 11. 2012 byl z pověření odvolacího orgánu správcem daně proveden výslech svědka V. T. K této svědecké výpovědi odvolací orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že zcela zpochybnila tvrzení odvolatele (žalobce pozn. KS v Praze), že mu společnost D. dodávala dřevo, které bylo třeba dále třídit. Doplňující otázky zástupce odvolatele, týkající se třídění dřeva co do kvality, neměly na skutečnost, že dřevo bylo expedováno vždy v balících přesných rozměrů, žádný vliv. Dne 12. 11. 2012 byl za účasti zástupce odvolatele vyslechnut svědek R. H., který měl být přítomen u všech jednání s dodavateli provádějícími pomocné práce při dřevovýrobě. Svědek uvedl, že si nepamatuje na firmy, které zajišťovaly pro odvolatele pomoc, neví přesně kolik osob a kde přesně prováděly práce, jakým způsobem došlo k předávání prací mezi dodavatelem a odběratelem, neví, kdo za firmy jednal. Uvedl, že pravidelně dojížděl do Chebu. K této výpovědi odvolací orgán uvedl, že je zřejmé, že výpověď svědka tvrzení odvolatele neosvědčila, ale naopak je s nimi zcela v rozporu.

Dne 31. 12. 2012 vydal žalovaný napadená rozhodnutí, v nichž odvolání žalobkyně zamítl a napadená rozhodnutí správce daně potvrdil.

V odůvodnění napadených rozhodnutí uvedl žalovaný rovněž skutečnosti získané výpověďmi obou svědků a zařadil je do kontextu dalších důkazů s tím, že ani těmito skutečnostmi nedošlo k prokázání provedení sporných prací a dodávek. Pokud jde o výpověď svědka V. T., odvolací orgán učinil z jeho výpovědi závěr, že společnost D. dodávala odvolateli pouze dřevo balené a proto potřeba dalšího třídění dřeva od tohoto hlavního dodavatele odvolatele nebyla prokázána. Odvolatelem navržený svědek R. H. pak nepotvrdil,

že byl přítomen u jednání s dodavateli, m. j. i sporných dodávek, naopak uvedl, že o jednáních nemá žádné informace. Z provedených důkazů, mimo jiné i z výsledku výše jmenovaných svědků, učil odvolací orgán závěr, že odvolatel nepředložil správci daně takové důkazní prostředky, které by potvrzovaly jeho tvrzení a prokázaly, že se předmětné práce uskutečnily tak, jak bylo deklarováno na předmětných fakturách. Z toho důvodu nelze posoudit odvolatelem uplatněné výdaje (náklady) jako výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů odvolatele podle ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Závěrem odvolací orgán uvedl, že v dané věci správce daně v průběhu dokazování označil konkrétní skutečnosti, na jejichž základě mu vznikly pochybnosti o věrohodnosti předložených dokladů a s tím související pochybnosti o oprávněnosti uplatnění výdajů (nákladů). Správce daně proto splnil svou povinnost a unesl důkazní břemeno plynoucí mu z § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu a oprávněně odvolatele následně výzvou č. j. 10437/11/027930202003 seznámil s důvody svých pochybností a vyzval k předložení důkazních prostředků prokazujících faktické uskutečnění fakturovaných prací, respektive jejich přijetí od dodavatele uvedeného na příslušných fakturách. V takovém případě bylo na odvolateli jako daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost údajů uvedených v dokladech, tj. jejich soulad se skutečností, což neučinil. Odvolací orgán přezkoumal napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 114 d. ř., a nezjistil skutečnosti, které by svědčily o nezákonnosti nebo nesprávnosti rozhodnutí, nebo že by rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy či skutkovým stavem.

Dle ustanovení § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), soud usnesením řízení zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon.

Dle ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.

Vzhledem k nezaplacení soudního poplatku v soudem stanovené lhůtě rozhodl soud výrokem II. tak, že řízení o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 12. 2012, č. j. 8050/12-1300-506589, ze dne 31. 12. 2012, č. j. 8048/12-1300-506589 a ze dne 31. 12. 2012, č. j. 8059/12-1200-202308, zastavil.

Krajský soud v Praze dále přezkoumal ostatní napadená rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle ustanovení § 115 odst. 2 daňového řádu provádí-li odvolací orgán v rámci odvolacího řízení dokazování, seznámí před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků.

Pokud jde o doplňované dokazování, má odvolací správní orgán tedy povinnost, dříve než vydá rozhodnutí, daňový subjekt seznámit se zjištěnými novými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a musí mu poskytnout lhůtu, ve které se k nim může vyjádřit. Z takto formulované povinnosti vyplývá, že jej musí seznámit nejen s tím, jaké důkazní prostředky

byly provedeny, ale zároveň s tím, jaké závěry z nich dovozuje. Toto seznámení tak je jakýmsi „předběžným odůvodněním“ rozhodnutí, které odvolací orgán hodlá následně vydat. Smyslem daného ustanovení je umožnit, byť v omezeném časovém rozsahu, poslední dialog mezi odvolacím správním orgánem a daňovým subjektem a v rámci zásady hospodárnosti a efektivity daňového řízení tak vyřešit případná nedorozumění ještě v rámci daňového řízení samého a nikoliv až v následném řízení soudním. Pokud by odvolací orgán povinnosti seznámit odvolatele nedostál, zatížil by odvolací řízení vadou, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o odvolání, a bylo-li by rozhodnutí napadeno žalobou, soud ve správním soudnictví by musel rozhodnutí odvolacího orgánu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení (k tomu srovnej např. důvodovou zprávu k daňovému řádu).

V projednávaném případě Finanční ředitelství v Praze provedlo v odvolacím řízení nové důkazy – výslechy svědků V. T. a R. H. Nové skutečnosti, získané jejich výpovědí, pak Finanční ředitelství v Praze v napadených rozhodnutích použilo k vyvracení odvolacích argumentů žalobkyně. Bylo tedy jeho povinností postupovat podle ustanovení § 115 odst. 2 věty první daňového řádu a seznámit žalobkyni nejen se skutečnostmi zjištěnými výslechem svědků a i s tím, jaké závěry z nich dovozuje a dát tak žalobkyni možnost na tyto závěry reagovat ještě v rámci daňového řízení, event. jí dát možnost navrhnout další důkazy. Není přitom rozhodné, že se Finanční ředitelství v Praze po provedení nových důkazů nerozhodlo pro změnu rozhodnutí správce daně, neboť výše uvedená povinnost není na takovém rozhodnutí závislá. Není také důvodná námitka žalovaného, že výslechu svědků byl přítomen zástupce žalobkyně. Porušení povinnosti seznámit žalobkyni s nově zjištěnými skutečnostmi a s jejich hodnocením představuje podstatnou vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí – ostatně podstatná část žalobních námitek žalobkyně vychází právě z odlišného hodnocení svědeckých výpovědí svědků V. T. a R. H., než jaké provedlo Finanční ředitelství v Praze.

S ohledem na to, že soud zjistil podstatné vady v průběhu odvolacího řízení, které jsou samy o sobě důvodem derogačního zásahu, nezabýval se již dalšími námitkami žalobkyně zpochybňujícími obsah napadených rozhodnutí.

Vzhledem k tomu, že ve věci došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které může mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, postupoval soud podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., a napadené rozhodnutí bez nařízení jednání zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V dalším řízení pak bude na žalovaném, aby věc znovu projednal v souladu s právním závěrem soudu (ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 3 s. ř. s. Žalovanému náklady nevznikly. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 78. 596 Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 43.400 Kč za čtrnáct úkonů právní služby (7x převzetí a příprava zastoupení a 7x sepsání žaloby § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu) po 3.100 Kč podle ustanovení § 12 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění k 31. 12. 2013 (podle kterého „Při spojení dvou a více věcí, pro něž spojení ke společnému projednání není stanoveno jiným právním předpisem, se odměna určí součtem odměn za všechny spojené věci.“), ze čtrnácti paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle

§ 13 odst. 3 téže vyhlášky, tj. 600 Kč, vše zvýšeno o částku 9.996 Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek a z částky 21.000 Kč představující zaplacené soudní poplatky za podání sedmi žalob.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. dubna 2015

Olga Štránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová